

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Santa Maria de Viladordis (Manresa) .....

El mes d'octubre també dediquem algunes portades a advocacions marianes de casa nostra. La primera església de Santa Maria de Vilamajor o Viladordis està documentada indirectament des de l'any 1020, però la primera citació documental és de l'any 1032, localitzada en una venda de terres i vinyes. Per tant, la mil·lenària església de Viladordis neix ja sota el patronatge de la Mare de Déu.

La imatge actual és una talla en fusta de la Mare de Déu asseguda, amb el Nen Jesús també assegut a la seva falda, del segle XIV, força modificada respecte a l'estructura original a causa de les restauracions de 1946 i 1975.

Celebra la seva festa el dia 8 de setembre, ja que és tradició del lloc que la imatge fou trobada en un pou cavat a la roca, al costat del camp sembrat d'ordi propietat del mas Marcetes, al peu d'un petit turó, on avui hi ha el santuari.

Des de sempre els manresans i gent de la comarca han tingut una gran devoció envers aquesta Mare de Déu. Hi ha notícies ben antigues de processons demanant la pluja o per a obtenir la protecció divina en pestes i calamitats. Per això, a partir del segle XVII és invocada com a Mare de Déu de la Salut. Sant Ignasi de Loiola, l'any 1522, durant la seva estada a Manresa, visitava sovint aquest santuari.

Diumenge XXVII de durant l'any | Cicle C

Lectura de la profecia d'Habacuc (1,2-3;2.2-4)

¿Fins quan, Senyor, demanaré auxili i no m'escoltareu, cridaré: «Violència», i no em salvareu? Per què deixeu que vegi aquestes calamitats i contempli tantes penes? Tinc davant els ulls devastacions i violències; hi ha baralles i s'aixequen discòrdies.

El Senyor em respongué: «Escriu una visió, grava-la sobre tauletes d'argila, que es puguin llegir corrents. És una visió per a un moment determinat, que aspira al seu terme, i no fallarà. Espera-la, si es retardava; segur que vindrà, no serà ajornada.

L'home d'esperit orgullós se sentirà insegur, però el just viurà perquè ha cregut.»

Salm responsorial (Salm 94)

Tant de bo que avui sentíssi la seva veu:

«No enduriu els vostres cors.»

Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (1,6-8.13-14)

Estimat, et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans. L'Esperit que Déu ens ha donat no és covardia, sinó de fermesa, d'amor i de seny. Per tant, no t'avergonyeixis ni del testimoni que donà el nostre Senyor, ni de mí, que estic empresonat per ell; tot el que has de sofrir juntament amb l'obra de l'Evangelí,

suporta-ho amb la fortalesa que Déu ens dona. Tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist. El tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres.

Lectura de l'evangelí segons sant Lluc (17,5-10)

En aquell temps, els apòstols digueren al Senyor: «Doneu-nos més fe.» El Senyor els contestà: «Només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa, si dèieu a aquesta morera: "Arrenca't de soca-rel i planta't al mar", us obeirà.

Suposem que algú de vosaltres té un esclau llaurant o pasturant el ramat. Quan ell torna del camp, ¿li dieu mai que entri de seguida i sigui a taula? ¿No li dieu, més aviat, que prepari el sopar, que estigui a punt de servir-vos mentre mengeu i beveu, i que ell menjarà i beurà després? I quan l'esclau ha complert aquestes ordres, ¿qui ho agraeix? Igualment vosaltres, quan haureu complert tot allò que Déu us mana, digueu: "Som servents sense cap mèrit: no hem fet altra cosa que complir el nostre deure."»

La fe | Mn. Marc Majà i Guiu

Les lectures d'avui parlen arreu de la fe. Donat que som en les últimes setmanes de l'Any de la Fe, fem aquí un recull de les principals característiques amb què avui és descrita aquesta virtut.

En la lectura del profeta Habacuc hi trobem una afirmació fonamental: «el just viurà perquè ha cregut». En efecte, allò que salva l'ésser humà no són els seus mèrits (com si la salvació fos una conquesta personal), sinó sols Déu, que estima la seva criatura. El que ens cal fer és, per tant, restar oberts i acollir la crida a la conversió que ell ens adreça constantment, per tal de deixar-nos abraçar i salvar per ell. Ens cal creure, tenir fe en Déu.

Les paraules de sant Pau a Timoteu mostren diversos elements importants relacionats amb la fe. La fe,

cal cuidar-la: «el tresor que t'ha estat confiat és valuós. Guarda'l amb la força de l'Esperit Sant que viu en nosaltres». La fe, cal revifar-la: «et recomano que procuris revifar la flama del do de Déu que portes en virtut de la imposició de les meves mans». La fe, cal prendre-la seriosament com a pauta de vida: «tingues com a norma la doctrina sana que has escoltat dels meus llavis, i viu en la fe i en l'amor de Jesucrist».

Però és Jesús, en l'Evangelí, qui d'una manera més clara ens empeny a confiar, amb fe, en el Pare. I és que la fe és un regal que cal demanar («doneu-nos més fe») i, per al qui s'hi confia humilment, és una força capaç de les coses més grans («només que tinguéssiu una fe menuda com un gra de mostassa...»).

Et exspecto resurrectionem mortuorum | Romà Casanova, bisbe de Vic.....

La resurrecció dels morts és una afirmació netament cristiana que sempre xoca. El mateix sant Agustí deia: «Sobre cap punt la fe cristiana no troba tanta contradicció com sobre la resurrecció de la carn» (*Psal.* 88). En aquest moment d'exaltació del cos, en el sentit materialista, costa d'entendre el que afirmem els cristians en la nostra professió de fe i que tenim com un element essencial: «Espero la resurrecció dels morts» (Símbol de Nicea); «Crec la resurrecció de la carn» (Símbol dels Apòstols). Alguns accepten la «reencarnació», una vida sobre la terra que es repetiria en diversos cossos; i per a d'altres hi ha negació total de la vida després de la mort. La mort és per a ells un mur infranquejable.

La nostra fe, que porta a l'esperança, ens fa dir que «creiem fermament, i així ho esperem, que de la mateixa manera que el Crist va ressuscitar veritablement d'entre els morts i viu per sempre, així també, després de la mort, els justos viuran per sempre amb el Crist ressuscitat, el qual els ressuscitarà el darrer dia. Igual que la seva, la nostra resurrecció serà obra de la Santíssima Trinitat» (CEC, 989). La nostra fe en Déu ens porta a la confiança en el seu amor, que en Crist es manifesta més fort que la mort, amb la seva victòria sobre la mort amb la seva resurrecció.

Un altre element que il·lumina la nostra resurrecció com a do de Déu és la nostra fe en el Déu creador. L'home ha estat creat per Déu en la unitat de cos i

ànima. L'home és cos i ànima. La realitat del cos forma part de la nostra persona. Déu creador manté en el ser i porta a plenitud tot el que ha creat. Aquesta és la realitat de la creació i de la redempció. La visió cristiana d'esperança fa mirar el cel nou i la terra nova. En Crist, mort i ressuscitat, la realitat de la creació serà renovada. El seu cos ressuscitat és ja el començament la primícia de la nova creació. El nostre cos és cridat a participar d'aquesta plenitud, quan Crist es manifesti ple de glòria i majestat a la fi dels segles.

Aquesta nostra fe en la resurrecció ens porta al respecte al nostre propi cos i al dels altres. El nostre cos és temple de l'Esperit Sant, s'alimenta del Cos de Crist i és cridat a la resurrecció i a la vida eterna; per això ha de ser protegit de tot abús i considerat sagrat. La mateixa fe en la resurrecció i el caràcter sagrat del cos ens parla de la sepultura del cos en el ritu propi dels cristians: «L'Església que, com a Mare, ha dut sacramentalment en el seu si el cristià durant el seu pelegrinatge terrenal, l'acompanya al final del seu camí per posar-lo a les mans del Pare... i deposita a la terra, en l'esperança, el germen del cos que ressuscitarà en la glòria» (CEC, 1683). La sepultura cristiana és expressió de la nostra fe en la resurrecció; la pràctica de la «cremació», tot i que és permesa, mentre no signifiqui negació de l'esperança de la resurrecció, no forma part de la nostra tradició cristiana multisecular.

Agenda litúrgica de la setmana .....

6 ■ Diumenge XXVII de durant l'any / Cicle C. Sant Bru, fundador dels Cartoixans (1035-1101).

Lectures: Habacuc 1,2-3;2.2-4 / Salm 94 / 2Timoteu 1,6-8.13-14 / Lluc 17,5-10

Litúrgia de les hores: Setmana III

7 □ Dilluns. La Mare de Déu del Roser.

Lectures: Joan 1,1-2,1-11 / Salm Joan 2 / Lluc 10,25-37

8 ■ Dimarts. St. Sergi, màrtir (†303).

Lectures: Joan 3,1-10 / Salm 129 / Lluc 10,38-42

9 ■ Dimecres. Sant Dionís, bisbe i companys màrtirs (s. III). Sant Joan Leonardi, prevere (1541-1609).

Lectures: Joan 4,1-11 / Salm 85 / Lluc 11,1-4

10 ■ Dijous. Sant Tomàs de Villanueva, bisbe (1486-1555).

Lectures: Malaquies 3,13-20a / Salm 1 / Lluc 11,5-13

11 ■ Divendres. Santa Soledat Torres Acosta, verge (1826-1887). Beat

Joan XXIII, papa (1881-1963).

Lectures: Joel 1,13-15;2,1-2 / Salm 9 / Lluc 11,15-26

12 □ Dissabte. La Mare de Déu del Pilar. Sant Serafí, religiós (1540-1604). Sant Guifre, bisbe (674-709).

Lectures: 1Cròniques 15,3-4.15-16;16,1-2 / Salm 26 / Lluc 11,27-28

13 ■ Diumenge XXVIII de durant l'any / Cicle C. Sant Eduard, rei (1002-1066).

Lectures: 2Reis 5,14-17 / Salm 97 / 2Timoteu 2,8-13 / Lluc 17,11-19

Una gran devoció mariana: el sant rosari | Mn. Josep Maria Montiu de Nuix

El mes d'octubre, conegut en la pietat popular com mes del rosari, es una invitació a copsar la bellesa del rosari i a resar-lo.

Estimar la Mare de Déu

La vida cristiana consisteix a imitar la vida de Crist. El cristià ha de viure com Crist vivia. Quin afecte més gran el de Jesús envers Maria! Nostre Senyor Jesucrist va estimar moltíssim la seva mare, donant-nos així un exemple que ha de ser seguit. D'aquí que el cristià ha d'estimar molt la Mare de Déu.

A Jesús li plau molt que estimem Maria, la seva mare. Així, doncs, l'amor a Crist porta cap al amor a Maria. Honorar Maria, la mare, és honorar a Jesús, el fill.

Estimar la mare

Maria Santíssima és també la nostra mare. Més encara, és la mare més mare de totes, i és alhora la millor de les mares. Es també la més preciosa. Però un fill ha d'estimar la seva mare. Així, doncs, tenim el dolç deure d'estimar molt la benaurada Verge Maria. Visca la mare!

Donar roses a la mare

Qui estima, vol donar quelcom a la persona estimada. Vol mostrar-li el seu amor. També qui estima la Mare del cel vol oferir-li quelcom per tal de fer-la contenta.

Ara bé, sempre ha estat molt adient, molt bonic i alhora molt elegant donar una rosa a la noia estimada. També és molt bell que un fill ofereixi una formosa rosa a la seva mare. Cosa tan pulcra i poètica pot fer-se també amb la Mare amable. L'oració del sant rosari és precisament això: donar a la Mare admirable una corona de roses. Sant Lluís Maria Grignon de Montfort ho expressa així: que el rosari sigui una corona de roses vol dir que cada vegada que recitem el rosari com és degut, posem al cap de Jesús i al cap de Maria una corona de roses blanques i de roses vermelles del paradís, que no perdran mai la seva bellesa i la seva esplendor.

Fer contenta la mare

Qui estima la seva mare li dóna no el que ell vol, sinó el que a ella la fa més feliç, ja que vol donar-li alegries. Així, doncs, si a un mateix li agrada un clavell vermell

i a ella li agrada més una rosa del color de la neu, serà millor donar-li la rosa. Però, què ha demanat l'excelsa mare de Déu?, què ha mostrat que li faria il·lusió? La Verge Santíssima ha demanat que li fos resat el sant rosari. Ho ha demanat, per exemple, a Lurdes i a Fàtima. Aquesta oració li dona una satisfacció especial. Sabent-ho, fem contenta la mare!

L'Església i els sants honoren la mare

Són innombrables les ocasions en què els Sants Pares, vicaris de Crist a la terra, han recomanat el res del rosari. En particular, en moltes i moltes encíclicues, que són precisament els documents pontificis més importants després dels dogmes, han invitat a resar-lo. Díficilment podien haver-hi insistit més. L'Església considera que la devoció del sant rosari és la devoció més important envers la flor de les flors, la Verge Maria. També son innombrables els sants que han propagat la devoció al santíssim rosari.

La bellesa del rosari

La devoció del sant rosari és tota ella or fi. És una veritable peça d'orfebreria. Tot en ella és de qualitat: a) els misteris contemplats formen en el seu conjunt un veritable compendi de tota la religió cristiana: el naixement del Senyor (Nadal), la seva mort i la seva Pasqua de resurrecció, etc.; b) l'oració del pàrenostre és la més excel·lent de totes les pregàries cristianes, ensenyada directament per Aquell que és la saviesa infinita i l'únic Mestre; c) les avemaries recorden a Maria Santíssima allò que tanta alegria li dóna: l'encarnació del Fill de Déu, els moments en què ella va tenir la joia de començar a ser mare de Déu. També, coneixent que la necessitem tant, li demanem la seva ajuda. En la lleteria lauretana, a fi de fer-la contenta amb el nostre amor tendre, li dediquem moltes floretes. Si ho pensem fredament, si ho pensem bé, havia de ser molt gran l'artista que va ser capaç d'inventar una oració tan meravellosa com aquesta.

El beat Joan Pau II va insistir que es contemplant els misteris (els de goig o els de llum o els de dolor o els de glòria) a fi que amb aquesta serena consideració s'ajudés a evitar la rutina i s'ajudés a fer una oració més enamorada, més personal, més íntima, més espiritual, més contemplativa, més profitosa.

Paraules d'enamorats

Els enamorats no es cansen de dir-se sempre el mateix. Però les seves paraules repetides iguals mil i una vegades porten sempre una novetat, perquè la novetat

els ve del cor que estima. Per això, cada petó és nou. Repetició no vol pas dir rutina. Tampoc en el sant rosari la repetició harmònica de les avemaries no vol dir rutina, sinó que aquí sempre cada repetició és un nou batec del cor. Sempre té una novetat.

La solució per als enamorats no consisteix pas, per a no caure mai en la rutina, a no expressar-se una i altra vegada la seva estimació; sinó que aquesta passa per continuar amb el mateix llenguatge, però sense caure en la rutina. I fins i tot, si en alguns moments arribessin a caure en una mica de rutina, sàviament continuarien volent estar l'un a la presència de l'altre, dedicant-se un temps i dient-se coses, senzillament perquè s'estimen. Per la mateixa raó, no és solució, per a no caure en la rutina, deixar de resar el sant rosari. El qui estima Maria, sempre pot trobar raons que li fan veure la bellesa de resar el sant rosari, la meravella d'estar d'aquesta manera al costat de la Verge. Hom vol resar el sant rosari senzillament perquè té estimació a la mare. A més, en comptes de posar excuses, és millor pensar que si ella és feliç quan li reso el rosari, ¿per què no fer-ho?

Fer l'experiència

És molt freqüent resar cinc misteris del sant rosari (els de goig, o els de llum, o els de dolor, o els de glòria), amb els pàrenostres i les avemaries corresponents. A més, qui fa l'experiència de resar-lo trobarà una gran ajuda per al seu camí de vida cristiana i per al dels altres. El sant rosari és una poderosa ajuda per a anar cap al cel. És oració de cors ardents de joves ben barbats. I pot molt bé convertir-se en una llaminadura diària.

Senyor bisbe, moltes gràcies pels deu anys de servei! .....

El diumenge 15 de setembre la catedral de Vic acollí una solemne missa d'acció de gràcies pels deu anys de ministeri episcopal de Mons. Romà Casanova. La resposta dels fidels fou generosa, omplint la nau de la seu, així com la de desenes de preveres que van acompanyar el pastor diocesà en aquesta festa tan especial. Hi foren presents també la mare del senyor bisbe i germans i altres familiars, així com el P. Agustín Rosa, fundador i superior general dels Germans Deixebles de Jesús, de Sant Joan Baptista. Si fa deu anys el senyor bisbe expressava el desig de conèixer els rostres de les persones concretes que formen la diòcesi, aquesta multitudinària presència de fidels procedents de totes les parts del bisbat formava una assemblea de rostres coneguts i estimats, trobats durant aquest tram de camí fressat tant a las ciutats com als poblets de la diòcesi on el bisbe s'ha fet present.

Tanmateix, més enllà d'una estima i agraïment humans, es respirava un ambient de fe, de comunió amb aquell que, com a successor dels apòstols, fa present avui Crist i ens referma en la fe. Efectivament, fa deu anys, per la imposició de les mans i el do l'Esperit Sant, Mons. Romà rebé la plenitud del sacerdocí en el sagrament de l'orde episcopal i, amb ell, fou configurat continuador de la missió encomanada als apòstols. El mateix Jesús ressuscitat el constituïa icona i presència seva: el feia *portador i anunciador de la Paraula vivent i mestre de fe*, que ha anunciat en innumbrables homilies, en escrits al full i cartes pastorals i amb tants gestos portadors de fe i esperança als més necessitats, com els milers de visites als malalts, reunions i atenció als pobres; també ha estat *ministre i administrador de la gràcia*: conscient de la primàcia de la gràcia i de la força transformadora de l'acció de Déu, ha vetllat per la dignitat litúrgica, ha animat tots els fidels a tenir com a central el diumenge, administrant la misericòrdia en el sagrament del perdó i l'Esperit Sant en la confirmació, i pregant amb senzillesa per tots els fidels. Semblantment, com a *pastor*, ha procurat *guiar* el ramat encomanat vers el Pare, com a ministre de comunió, en les visites pastorals, trobant-se amb grups i amb persones concretes, joves i grans, preveres i religiosos; un guiatge expressat en els dos plans pastorals que ha promulgat.

Al principi de la celebració el vicari general, en nom de tots els diocesans, va donar gràcies al senyor bisbe per tots aquests anys de servei a la diòcesi, desgranant aspectes del seu generós ministeri pastoral. Realment la celebració, amb la seva noble senzillesa, fou expressió i aliment de la comunió amb Déu i els homes que l'Eucaristia realitza: una vivència de pregària, de trobament amb Déu, en un ambient de família. Cantaires i escolans de diferents parròquies ajudaren a aconseguir una celebració més viscuda.

En acabar la celebració, es va fer obsequi al prelat d'una imatge de sant Josep. Val a dir, però, que l'obsequi que s'ha fet és la pregària, intensa i sincera, feta des de totes i cadascuna de les parròquies i comunitats eclesials del bisbat, bé sigui oferint la missa pel bisbe i per les seves intencions, bé sigui en la pregària comunitària o en la personal. Ja al claustre de la catedral, es va fer un pisolabis amb tot allò que els assistents a la celebració havien portat per compartir amb el altres: un bonic moment per a retrobar-se i desitjar al senyor bisbe molts anys de fructífer servei a la nostra diòcesi.

S'ha de dir també que al migdia hi hagué un àpat fraternal al Seminari, que es perllongà en una animada sobretaula, viscuda de manera distesa, i, com destacà el bisbe, es féu palès que l'Església és família.

Certament que a l'horitzó s'alcen molts reptes. La celebració ha estat una breu parada en el camí per a agrair el tram que hem caminat junts. Que serveixi per a

reprendre noves forces i continuar fent camí junts com a família de fills de Déu.

Adjuntem a continuació alguns fragments de l'homília episcopal, perquè en participin també els qui no pogueren assistir a l'acte.

«No sóc res sense vosaltres»

Fa just deu anys que, en aquesta mateixa catedral, acompanyat per molts de vosaltres i pels meus familiars i persones vingudes de la diòcesi i de la parròquia on vaig néixer a la fe i de les que servia com a rector, vaig expressar els sentiments que brollaven del meu cor en rebre el do de l'episcopat a favor vostre. «No sóc res sense vosaltres!», us vaig dir. I, en recordar aquests deu anys transcorreguts, us ho dic encara més fort:

No hauria estat res sense vosaltres! No sóc res sense vosaltres! No seré res sense vosaltres! No abandoneu el qui el Senyor per pura gràcia seva ha posat al vostre servei! No deixeu de pregar i de viure en comunió de fe i d'amor amb el qui us presideix en el nom de Crist! Us ho demano en nom del Senyor, l'únic i etern Pastor de la seva Església. S'entén menys un bisbe sol al capdavant d'una Església particular. El Senyor m'ha concedit d'experimentar com en sou, de necessaris, tots i cada un de vosaltres, perquè pugui complir la meva missió de servir aquesta porció de l'Església

universal que és la diòcesi de Vic. Com hauria pogut viure el meu servei episcopal en cada parròquia i comunitat sense vosaltres?

«Església de Vic, sigues el que ets!»

Jesús va dir als seus deixebles el dia de Pasqua: *Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres.* I és també la paraula que us dic avui, fent ressonar el que us vaig dir fa deu anys: «Església de Vic, sigues el que ets, Església missionera i evangelitzadora!» Església de Vic, acull la paraula de Crist que t'envia a ser missionera i evangelitzadora per tot el món! Visquem tots la urgència de la nova evangelització entre nosaltres! Els homes i dones, els infants i els joves dels nostres pobles i ciutats tenen en el fons del seu cor set de veritat i d'amor, de pau i de felicitat. Ningú més que Jesús no és la resposta al que hi ha en el més pregon del seu cor. Ells tenen dret que Crist, rostre de l'amor misericordiós del Pare, els sigui anunciat. Nosaltres tenim el deure de ser portadors de Crist a ells, a tots els homes. Que no ens venci la peresa, la desídia, la vergonya, la por d'anunciar a tots els homes que Jesús és el Senyor, amb la força de l'Esperit Sant que habita en els nostres cors, pel baptisme i la confirmació que hem rebut.

La visió catòlica de l'educació | Mons. José H. Gomez, arquebisbe de Los Angeles .....

Les escoles han iniciat l'any acadèmic. L'educació catòlica és el futur de l'Església. És també la clau per al futur de la nostra societat. Com va dir aquest estiu el nostre Sant Pare, el papa Francesc, en la Jornada Mundial de la Joventut: «Els joves són la finestra per la qual el futur entra en el món.»

L'Església té el compromís de proporcionar una educació que vagi més enllà de les simples dades, xifres i informació. Aquestes coses són importants. Però igualment importants són les virtuts i valors que fan de la vida una cosa «real» i digna de ser viscuda. Virtuts i valors que ajudin a fer que els nostres nens creixin amb una perspectiva «transcendent», que els ajudin a mirar amb els ulls de Jesús.

En el moment actual de la nostra cultura, potser aquesta hauria de ser l'aportació més valuosa que l'educació catòlica pot oferir: la «visió catòlica» de la vida.

En la nostra cultura, cada vegada es fa més difícil trobar el veritable significat de la vida. Què és la felicitat i què és l'èxit? Què hem de valorar? Com definim aquestes coses i com podem aconseguir-les? Hi ha tantes promeses falses i tants camins desviats que s'ofereixen als nostres joves...

L'arrel de molts dels problemes en les nostres llars i en la nostra societat està en el fet que ja no tenim una idea clara del que significa ser una persona humana. La pregunta que apareix en els Salms

és la pregunta del nostre temps: «Què és l'home?» La visió catòlica ens dóna la resposta correcta i ens mostra el camí correcte per a les nostres vides. Jesús ens va ensenyar que som criatures de gran dignitat, fetes a imatge de Déu, redimides per Jesucrist, nascudes per a coses grans: per a la bellesa i la bondat, per a l'amor i la veritat.

Aquest és el fonament de l'educació catòlica: ajudar els nostres joves a créixer en la consciència del que sant Pau anomena «la gloriosa llibertat dels fills de Déu». Hem estat creats per a la glòria de Déu.

I a això ens prepara una bona educació catòlica: a una vida d'amor i servei a Déu i als altres. Aquesta és la vida per la qual podem pregar al final de cada eucaristia: «Aneu-vos en pau... glorifiqueu el Senyor amb la vostra vida.»

Dites casolanes | Sebastià Codina .....

La por guarda la vinya

Parlar de por fa basarda. No cal pas alçar la veu i cridar el mal temps: ja es presenta sense escridassar-lo. La por i els badalls s'encomanen. Davant de la por se'ns arronsa el melic. El més valent cau de cul. El que no passa en un any, passa en un instant. Ni massa valents ni tampoc cagalcalces. De covards no hi ha res escrit. Quan el perill és greu, no és cap vergonya espantar-se. Jesús repetia moltes vegades: No tingueu por...

Per a combatre la por no hi ha com una bona companyia. No perdre de vista la vinya assegura poder-ne recollir els fruits. La por assenyada ens guarda dels perills i fracassos. La por és parenta de l'ansia, de l'espant i cria temorencs i indecisos. Contra

tot això no hi ha com un raig d'audàcia, de coratge i un SOM-HI.

full diocesà | Solsona i Vic .....

DIRECTORS:

VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60